

КЛОДЪ ДАВИЕРЪ

ТАЙНАТА НА ТАМПИЛЕРА

— Знаете ли какво открихме? — извика Роберт. Просперъ Пале просто си отишъл в къщи. Каква смълость!

— Навърно е узнал резултата от анкетата на стражарите и знае, че не можем нищо да му сторим, прибави лъо Тадикъ.

— Ами Полъ Мерси?

— Той е изчезнал. Нѣкъде се крие. Механикътъ често излиза, сигурно знае къде е.

Въ това време влѣзе графъ де Шансо. Той изглеждаше да е веселъ и си търкаше ръцетъ.

— Най-после, работата е свършена. Утре ще подпишемъ договора и въ понеделникъ или вторникъ ще можемъ да започнемъ разкопките.

При това известие всички дадоха воля на въображението си — какво ще намиратъ? Злато ли? Ами ако нѣкой другъ е миналъ преди тяхъ?

Когато на следния вторникъ автомобилътъ на Робертъ ги заведе предъ къщата, всички побързаха да се спуснатъ къмъ вратата на мазата.

— Всичко е така, както го оставихме, извика весело Жакъ. Никой не е идвалъ. Ама какво ти е? Попита той бретонца, като видѣ загрижения му видъ.

— Нищо, отговори лъо Тадикъ, но тая нощъ сънувахъ покойната си жена и това ме измъчва, страхъ ме е да не е нѣкакво предсказание.

— Хайде де, сега не е време за мрачни мисли. Напредъ, извика Жакъ.

Графътъ отвори вратата и всички влѣзаха въ мазата, преминаха я и навлѣзоха въ една нова галерия.

— Нѣма ли да оставимъ часовия вѣнъ? Попита Робертъ. Така би било по-благоразумно.

— Ба! отговори графътъ, нѣма отъ какво да се боимъ.

— Ако вземе нѣкой да затвори вратата задъ насъ, промърмори лъо Тадикъ.

— Нѣма да бжде мжно да я издържимъ, отговори Жакъ.

Галерията, въ която се намираха бѣше около два метра широка и почти толкова висока. Презъ неправилно издѣланитъ стени на мѣста се процеждаше влага.

— Значи, ние сме въ прочутото подземие на Мармути! каза Жермена.

— Сега трѣбва да намѣримъ входа на галерията за която говори братъ Еймаръ; въ текста се казва: „на десетъ крачки отъ дѣсната страна на входа“, каза Жакъ.

Графътъ започна да ходи, броейки крачките си.

— Седемъ, осемъ, деветъ, десетъ. Тука е, но на коя стена — отлѣво, или отдѣсно?

— Чакайте, каза лъо Тадикъ. Той взе единъ търнокопъ и удари на нѣколко мѣста по стената.

— Не звучи на кухо; да опитаме отсреща.

— Не е ежшия звукъ, забеляза Жакъ. Слушайте. Бретонца удари още нѣколко пѣти и като си помагаше ту съ търнокопа, ту съ единъ лостъ, успѣ да разклати единъ доста голѣмъ камъкъ, който падна съ глухъ шумъ. На мѣстото му зина черна дупка.

Отъ тоя мигъ работата стана по-лесна. Следъ единадесетъ часа работа лъо Тадикъ премахна препятствието. Лампитъ освѣтлиха една галерия малко по-тѣсна отъ първата. Всички гледаха съ любопитство въ тъмнината.

— Чудно нѣщо, забеляза Жермена, ужъ е затворено отъ вѣкове пѣкъ не мирише на затворено.

— Сигурно има съобщение съ външния въздухъ, отговори графътъ. Хайде да вървимъ.

— Чакайте малко, се намѣси Жакъ, текста говори за опасности, може да има засади. Преди да отидемъ по-далече, нека намѣримъ прочутия „Бафометъ“.

— Я погледнете тукъ, господинъ Бордие, извика Робертъ, има нѣщо написано, но да ме взематъ дяволитъ, ако мога да го разбера.

— Сигурно не можешъ, то е на грѣцки, каза Жермена, като се приближи.

— Намѣриха, на камъка имаше надписъ съ дълбоко издѣлани букви:

Бадизонъ

Фобу

Металейанъ

— Бога ми, каза графътъ, признавамъ, че съмъ малко скаранъ съ езика на Омира. Близко тридесетъ години не съмъ отварялъ грѣцка книга.

— Ето буквалния преводъ: „вървейки бой се отъ мина . . . или отъ яма“.

— Ясно е, подзе графътъ, братъ Еймаръ ни предупреждава милостиво да не паднемъ въ нѣкой подземенъ затворъ.

— Забележете какъ сж наредени думитъ, извика Жакъ, който още гледаше надписа. Прочетете отвѣсно първата сричка на всѣки редъ, излиза Ба . . . Фо . . . Метъ! . . .

— Както предполагате, господинъ Жакъ, вие сте чудно прозорливъ.

— Сега да вървимъ предпазливо, както ни препоръчватъ, каза графътъ.

Но тѣ не вървѣха дълго. Следъ нѣколко крачки графътъ, който освѣтляваше пѣти съ ацетиленова лампа, изведнажъ се спрѣ. Черенъ трапъ зѣеше предъ краката му. Той бѣше четвъртитъ и препречваше цѣлата ширина на подземие. Галерията продължаваше задъ трапа и се губѣше въ мрака.

— Дали е дълбокъ този трапъ? каза графътъ.

— Лесно можемъ да проверимъ. Лъо Тадикъ върза единъ тежъкъ чукъ съ едно въже и го пусна въ трапа.

— Около петъ метра, каза той, когато издърпа чука.

— Достатъчно е, за да си спугятъ главата не предупредени хора, каза Робертъ.

— Любопитно е да се види какво има на дъното, подзе графътъ, но дали не е опасно влизането?

— Може да опитаме, отговори бретонецътъ. Той взе една дебела дѣска, дълга около два метра, прехвърли я презъ трапа и върза въжето на тая опорна точка. Съ ловкостъ, която никой не предполагаше въ това трмаво тѣло, лъо Тадикъ се спусна по въжето и слѣзе въ трапа.

Когато му спуснаха лампа, той глухо извика.

— Какво има? попита Жакъ.

— Нищо хубаво, отговори бретонецътъ. Въ трапа има кости.

— Отъ нѣкое куче, сигурно, каза графътъ.
— Ба, не! това сж християнски кости, отговорилъ Тадикъ и са прекръсти.

Другитъ се наведоха предпазливо надъ трапа на свѣтлината на лампата видѣха единъ скелетъ, на по-право безформена купчинка кости, отъ които самъ черепа бѣ заназенъ.

— Трѣбва отдавна да сж тука, подзе лъо Тадикъ, щомъ ги пипна разпадатъ се.

— Каква ли драма се е разиграла, пошепна графътъ, кой ли е нещастника, дошълъ да умре тукъ?

— И каква ужасна смъртъ, ако не се е убилъ веднага, каза Жермена тихо. Да се усѣщашъ живъ по гробанъ, значи два пѣти да умрешъ!

Тая случка помрачи настроението на малката група. Особено лъо Тадикъ изглеждаше дълбоко потресенъ.

— Лошо почва! каза когато го изкачиха горе, лошо предсказание!

— Има си хасъ да те е страхъ, тебе, храбриятъ лъо Тадикъ! отговори Жакъ.

— Не, но следъ сѣня, който ви разказахъ, това сигурно предсказва нещастие.

Никакъ не обичахъ тия подземни работи.

— Хайде! каза г. де Шансо, да не се плашимъ отъ това злоепо откритие. Преди всичко, трѣбва да преминемъ този трапъ.

Робертъ, Жакъ и лъо Тадикъ се върнаха въ първата маза и скоро се върнаха, носейки здрави дѣски, прехвърлиха ги презъ зѣещата дупка и образуваха една платформа, по която можеше да се отиде на различни посоки.

Разгледаха най-напредъ страничните галерии, но тѣ бѣха празни и не бѣха по-дълги отъ първата.

— Ако и тази въ дъното свършва така, каза Жакъ, цѣлото подземие ще представлява една фигура, която ще напомня кръста на тамплиеритъ.

— И азъ така мисля, каза графътъ. Но вижте, тукъ се забелязва отражение на свѣтлина.

Закриха ламбитъ и видѣха наистина, че отъ свода се спускаше малка струя свѣтлина.

— Има пукнатина, която сигурно отива до горе, каза лъо Тадикъ.

— Сега си обяснявамъ защо не намѣрихме тукъ застоялъ въздухъ, когато пробихме стената.

Следъ това тѣ се върнаха въ срдната галерия, която имаше сжитѣ размѣри, като другитъ.

— Ето ни на мѣстото, дѣто трѣбва да се намира съкровището. Право да си кажа, доста съмъ развълнуванъ, каза графътъ.

НАЙ-ХУБАВИЯ НОВОГОДИШЕНЪ
И КОЛЕДЕНЪ ПОДАРЪКЪ!

Абонирайте се за най-голѣмото списание за деца и юноши

НОВА КАРТИННА ГАЛЕРИЯ

10 книжки, 8 приложения, 1 папка и една мартеница съ буквичка, въ зависимостъ отъ името на абоната

Абонаментъ 40 лв. годишно
Адресъ: ул. Богомилъ 2, София

Пощенска чекова смѣтка 1355

ЕМИЛИО САЛГАРИ

ДЪЩЕРЯТА НА ЧЕРНИЯ ПИРАТЪ

3)

Човѣкътъ вдигна глава и изведнажъ извика уплашено:

— Изгубенъ съмъ! . . .

Кармо се изсмѣ гръмко.

— Ахъ! . . . Плантаторътъ! . . . Каква приятна срѣща! . . . Какъ сте донъ Рафаеле. Нещастниятъ, като се почувствува свободенъ, повтори съ треперящъ гласъ:

— Изгубенъ съмъ! . . . Изгубенъ съмъ! . . . И гледаше ту единия пиратъ, ту другия като си скубѣше косата отъ отчаяние.

— Я да се подслонимъ въ кръчмата. Знаемъ ли азъ. . . Нѣкой куршумъ може да се отплесне и да ви прѣсне корема! . . .

И той го блѣсна силно въ кръчмата, дѣто Ванъ Шилеръ обезглави съ късата си сабя четирѣ бутилки. Залата бѣше пуста и всичко бѣше разбъркано. Голѣмата маса, на която се биеха пѣтитъ, бѣше нагоре съ краката. Малкиятъ маси бѣха натрупани безъ редъ край стѣнитъ; по пода се търкаляха столчета, чаши и счупени бутилки.

Преди да избѣга собственикътъ бѣше изпочупилъ всичко, каквото не можалъ да вземе съ себе си.

Ванъ Шилеръ напълни една чаша, останала по чудо здрава и я подаде на плантатора.

— Елексиръ за дълъгъ животъ, господинъ испанецо.

Донъ Рафаелъ, чийто крака се подгъваха,

изпраздни чашата на единъ дъхъ и избѣбра нѣкаква благодарностъ.

— Още една, предложи Кармо, а Ванъ Шилеръ долепи до устнитъ си една отъ четиритъ бутилки.

— Вие искате да ме опие втори пѣтъ, та после да ме обесите! изпѣшка плантатора.

— Кой ви каза, че капитанъ Морганъ ви е осъдилъ на смъртъ? попита сериозно пиратътъ.

— Отъ васъ зависи да се спасите.

— Какво трѣбва да направя? Кажете! Богатъ съмъ, ще дамъ голѣмъ откупъ на вашия капитанъ . . .

— Откупътъ ще платите на насъ, драги господине, защото ние ви пленихме. Но сега не става дума за пари, а за животъ.

— Обяснете се по-добре, отговори донъ Рафаелъ, който започна да диша по-свободно.

— Къде е скрита госпожица дъо Вентимилъ?

— Какъ! . . . извика очудено плантаторътъ.

Още ли не сте я намѣрили?

— Не.

Обаче, азъ не я видѣхъ да бѣга съ губернатора.

— А! Значи той е офейкалъ! извика Ванъ Шилеръ подигравателно.

— Съ офицеритъ си и на добри коне, отговори пленникътъ. По тоя часъ той трѣбва да е далече и вие ще бждете голѣми юнаци, ако успѣете да го заловите.

— Та дъщерята на Черния Пиратъ не бѣга съ него?

— Не.

— Донъ Рафаеле! викна Кармо, като удари съ юмрукъ по масата. Внимавайте! Вие играете съ живота си.

— Зная и затова не искамъ да ви лъжа.

— Значи тя е още тукъ?

— Повече отъ сигуренъ съмъ въ това.

— Да не би пѣкъ да е убита?

— Не вървамъ губернаторътъ да е ималъ смѣлость да оцапа ръцетъ си въ собствената си кръвъ.

— Какво искате да кажете? попитаха въ единъ гласъ и двамата моряци.

Плантаторътъ си прехапа устнитъ, сѣкашъ се разкайваше, че е изпусналъ тия думи, после вдигна рамене и каза:

— Не съмъ се заклелъ да пази тайна, пѣкъ и живота ми се намира въ ваши ръце и азъ имамъ право да го защитавамъ както мога.

— За каква кръвъ говорите, донъ Рафаеле, обяснете по-добре, каза Кармо.

Плантаторътъ щѣше да отговори, когато петъ-шестъ пирати се втурнаха въ кръчмата съ викове:

— Кръчма! Ура!

Кармо се изправи съ оржие въ ръка и извика:

— Назадъ, другари! Ние пленихме тоя човѣкъ и той принадлежи на адмирала.

Като чуа тия думи, пиратитъ обърнаха грѣбъ и избѣгаха — толкова голѣмъ бѣше ужасътъ, който всѣваше Морганъ, доривсрѣдъ тая сбирщина морски грабители, които не признаватъ нито закони, нито властъ.

— Сега, говорете, каза Кармо на плантатора. Никой вече не ще дойде да ни смущава.

— Историята, която ще ви разкажа, е тайна, която само нѣколко испанци знаятъ. Обаче, преди да почна, бихъ искалъ да зная по каква причина съществуваше неумолима умраза между Черния